

หนังสือคุณภาพ
ในเครืออมรินทร์

สารนิพนธ์
พิมพ์ครั้งที่ ๘

ใต้เงาตะวัน

“มือที่รัก สักวันหนึ่ง”

คำนิยม*

ปิยะพร ศักดิ์เกษม เป็นนักเขียนที่กล่าวได้ว่า สร้างสรรค์ผลงานอย่างประณีต มีคุณภาพมาตรฐาน และมีพัฒนาการทางการเขียนอย่างเด่นชัดนวนิยายของเธอ ๒ เรื่องเคยลงพิมพ์ในสกุลไทย ได้รับรางวัลจากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ คือ ทรายสีเพลิง และรากนครา

ได้เจตนาวันเป็นนวนิยายอีกเรื่องหนึ่งของ **ปิยะพร ศักดิ์เกษม** ซึ่งได้รับความนิยมจากผู้อ่านอย่างอบอุ่นนับตั้ง จากบทที่หนึ่งถึงบทอวสานของเรื่องนี้ ผู้เขียนได้ทำให้ผู้อ่านมีความสุขและเพลิดเพลินไปกับโลกของตัวอักษรที่ผู้เขียนสามารถจัดแต่งขัดเกลาและ“ปลูก”ให้มีชีวิตออกมาปรากฏเป็นตัวละครหลากหลายแบบทั้งในมุมมืดและมุมสว่าง ด้วยปรัชญาสำคัญจากผู้เขียนที่ต้องการเน้นว่า สรรพสิ่งทั้งปวงในโลกนี้ล้วนมีตำหนิหรือข้อบกพร่อง ไม่มีใครและอะไรที่สมบูรณ์แบบ เช่นเดียวกับชีวิตของผู้คนที่มีทั้งความสูงส่ง สะอาด งดงาม และความผิดพลาดทุกข์ระทม

*คัดจากนิตยสาร *สกุลไทย* ปีที่ ๔๕ ฉบับที่ ๒๓๑๓ ประจำวันอังคารที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒

ผู้ที่ไม่ยอมรับความจริงย่อมเจ็บปวด โดยนัยตรงกันข้าม การ
เผชิญหน้ากับความจริงด้วยความเข้าใจ ความรักและมิตรภาพ
จะทำให้คนเราเดินทางผ่านไปได้ด้วยดีทั้งในมุมมืดและมุมสว่าง

สุภัทร สวัสดิรักษ์

บรรณาธิการอาวุโส นิตยสารสกุลไทย

จากสำนักพิมพ์

๒ เพื่อรักษาภาพ “คนดี” ของตน
เอาไว้ ตัวละครตัวหนึ่งถึงกับยอมทำสิ่งที่เลวร้ายผิดบาป
ที่สุด และนั่นคือมูลเหตุเบื้องต้นแห่งเหตุการณ์ทั้งปวง

ในโลกแห่งความเป็นจริง เหตุการณ์ทำนองเดียวกันนี้คงมี
เกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง อาจเป็นเพียงการโกหกเพื่อให้ตัวเองดูดี
ไปจนถึงฆ่าปิดปากเพื่อปกปิดความเลวร้ายของตัวเอง

ถ้าคนเรายอมรับความไม่สมบูรณ์แบบของตัวเองได้ ไม่วาง
ตัวเองไว้สูงส่งจนผิดพลาดไม่ได้ และไม่ยึดติดอยู่กับภาพลักษณ์
ที่เพียรพยายามสร้างขึ้นมาทั้งที่ขัดกับธรรมชาติของตัวเองอย่างยิ่ง
ตัวเราเองนั้นแหละที่จะมีความสุขมากที่สุด

หลายชีวิตใน ใต้เงาตะวันบอกเราอย่างนั้น

สำนักพิมพ์อรุณ

กันยายน ๒๕๕๔

จากผู้เขียน

ทุกสิ่งในโลกนี้ล้วนมีตำหนิ
ไม่มีสิ่งใดสมบูรณ์พร้อม

ผู้คนก็เช่นกัน...สะอาด เก่งกาจ สูงส่ง งดงาม บางครั้ง
ก็เป็นเพียงการสร้างภาพเพื่อลวงตาผู้อื่นเท่านั้น ทุกชีวิตล้วนมี
แง่มุมและเรื่องราวลึกล้ำซับซ้อนซึ่งต้องเก็บงำซุกซ่อนด้วยกัน
ทั้งสิ้น...ก็ในดวงอาทิตย์ยังมีเงามืดและจุดดับรอคอยอยู่

คนที่ไม่ยอมรับความจริงในข้อนี้...ไม่ยอมรับสรรพสิ่งเช่นที่
มันเป็นล้วนต้องเจ็บปวด

เช่นเดียวกับการไม่ยอมรับความเป็นปุถุชนของผู้อื่น ไม่ยอมรับ
แม้กระทั่งความผิดพลาดของตน กลับเฝ้าปฎิเสธและผลักไส
เพียงสร้างเกราะเพื่อเก็บกันลวงตา ก็เป็นความรวบรัดอย่างยิ่ง
เช่นกัน

หากโลกนี้ไม่ได้มีแต่ความผิดพลาดและทุกข์ตรม มันมีความ
เสียสละ มิตรภาพ ความเห็นอกเห็นใจ ความรักและความสุข...
การเดินทางผ่านคือการต้องยอมรับมันทั้งสองด้าน
...ยอมรับอย่างเต็มใจ เดินผ่านไปให้ได้อย่างกล้าหาญว่าเรื่อง
ไม่ว่าจะเป็นความมืดหรือแสงสว่าง...

“เมื่อพบ อดิศักดิ์”

๑

๒ ขานั่งคุกเข่าอยู่กับพื้น ความ
ละเอียดลอออันเป็นนิสัยประจำตัวทำให้รู้จักกำหนดจดจำ
ตำแหน่งเดิมของโต๊ะกระจกตัวเล็กไว้ให้มันใจก่อนจะเริ่ม
ทำ ‘งาน’

เมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่พลาด เขาก็เลื่อนโต๊ะตัวที่หมายตาไว้
ออกจากตำแหน่งเดิมของมัน ที่ที่ถูกเลือกให้เป็นสถานที่ทำงาน
ชั่วคราวคือตรงรอยแยกของผ้าม่านซึ่งมีแสงสว่างของยามเช้า
สาดส่องเข้ามาเป็นลำ

ท่ามกลางความมืดครึ้มสลัวเลื่อนของห้องที่ปิดมิดชิด เขา
ทยาแคปซูลสี่สวยลงบนโต๊ะกระจก

ความประณีตรอบคอบคือสิ่งที่เห็นได้ชัดจากการปฏิบัติ
ทุกขั้นตอน เริ่มจากการค่อยๆ แกะแคปซูลยาออกจากกัน เทผง
สีขาวรวมกันไว้ในถุงพลาสติกใส ก่อนจะค่อยๆ ใช้ปลายมีดคมกริบ

กริดของกระดาด...ทั้งกลิ่นทั้งสีของสิ่งที่อยู่ภายในท่าเอาเขาเกือบ
อาเจียน

นอกจากความสยดสยอง ขยะแขยงแล้ว ก็คืออารมณ์รันทด
กดดันและความขมขื่นอย่างลึกซึ้งมากมายชนิดที่จะไม่มีวัน
มีมนุษย์คนไหนในโลกสามารถเข้าใจได้...คงไม่มีใครหรอกนะที่จะ
เข้าใจ...เขาถึงทางตันแล้ว ณ บัดนี้ และนี่ก็คือทางออกทางเดียว
...เป็นเส้นทางสุดท้ายที่เหลือให้เขาเดิน!...

ความคิดนั้นทำให้ปลายนิ้วของเขามั่นคงขึ้นเมื่อเคาะสิ่งที่อยู่
ในช่องลงไปในแคปซูลยาที่เปิดอำ บดอัดจนแน่นเรียบทุกเม็ด
แล้วประกบปิดไว้ดังเดิม

อึดใจที่ว่างยามืดสุดท้ายลงนั้นเขาก็ต้องสะดุ้งขึ้นแทบสุดตัว
เมื่อจู่ๆ เสียงประตูกระแทกปิดดังปังสนั่นขึ้นในความเงียบ!

รู้สึกราวกับว่าผิวหน้าชาเห่อ เย็นวาบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า
และหูตาก็พร่าพราย...ต้องใช้เวลาอยู่หลายวินาทีเพื่อกำหนดและ
รับรู้ว่ามันคือเสียงจากห้องพักข้างเคียง หาใช้ห้องที่เขากำลังนั่ง
อยู่นี้ไม่

ทว่า หลายวินาทีนั้นก็ราวกับเป็นช่องว่างของกาลเวลา...
หลายวินาทีที่‘ขวัญ’ของเขาหล่นหายคือหลายวินาทีที่แคปซูล
สีสวสแนบจนราวไร้น้ำหนักแคปซูลหนึ่ง กลิ้งหล่นจากโต๊ะ
ลงไปบนพื้น แล้วกลิ้งต่อไปซุกตัวอย่างเงียบกริบอยู่ระหว่าง
รอยต่อของผืนพรม

...อย่าว่าแต่คนซึ่งกำลังออกสั่นขวัญระทึกอย่างเขาจะสังเกต
เห็นได้เลย ต่อให้เป็นคนที่อยู่ในอารมณ์และความคิดปกติก็จะ
ไม่มีวันมองเห็น หากไม่เลื้อนตุ้ไม่มีขาไปใหญ่ซึ่งตั้งบังอยู่ออกไป

ให้พ้นแนว...

เมื่อสามารถกดหัวใจที่เต้นไม่เป็นสำให้สงบลงได้แล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือการจัดการให้ทุกอย่างอยู่ในความเรียบร้อยเช่นเดิม

ขวดแก้วบรรจุยาแคปซูลสีสวยสงบนิ่งอยู่ในกระเป๋ากางเกง รอเวลาที่จะได้ตั้งอยู่บนโต๊ะหัวเตียงแบบที่มันเคยอยู่ทุก ๆ วัน... โต๊ะตัวเล็กถูกเลื่อนเข้าที่ไม่ผิดไปแม้สักกระเบียด

ผงยาเดิมทั้งหมดรวมกับผงในซองกระดาษและแม้กระทั่งตัวของตัวเองซึ่งถูกฉีกจนกลายเป็นชิ้นเล็กเท่าปลายก้อย รวมกันอยู่ในโถเคลือบ...เพียงกดปุ่มครั้งเดียว กระแสน้ำหมูนวนก็พามันหายลับไปกับตา...

‘งาน’ที่ต้องใช้ความประณีตบรรจง ต้องตั้งใจและใช้เวลาพอสมควร...อันที่จริง เขามีทั้งสองสิ่งนั้นพร้อมมูล หากความปวดร้าว ขมขื่น ความรู้สึกกดดันอย่างคนที่ก้าวเข้าสู่ทางตันกลับทำให้ประสิทธิภาพที่เคยมีลดน้อยลง

เขาก้าวออกจากห้องด้วยจิตใจที่สงบและปลดปล่อย...เก็บงำความขมขื่นลึกซึ้งกับความโศกเศร้ารุนแรงไว้ในส่วนลึก... ความคิดที่ถูกดึงขึ้นมาเพื่อปลอบใจตนเองก็คือ ความคิดมั่นใจว่าทุกอย่างที่ละทิ้งไว้เบื้องหลังเรียบร้อยแนบเนียน...

ยกเว้นก็แต่ยาแคปซูลสีสวยซึ่งซุกตัวอยู่ระหว่างรอยต่อของผืนพรม

...อยู่รอเวลาและผู้มาค้นพบ!...

ท่ามกลางความพลุกพล่านของ
ผู้คนในห้องพักรอรับผู้โดยสารขาเข้าของท่าอากาศยาน

กรุงเทพฯ หญิงสาวผู้ยื่นกอดดอกเฟื่องมองจอโทรทัศน์ประกาศ
การมาถึงของเที่ยวบินต่าง ๆ ดูเหมือนจะเป็นความสงบนิ่ง
เพียงอย่างเดียวในที่นั้น

ความงามอ่อนหวานสดใสของหญิงสาววัยต้น เต็มด้วย
ดวงหน้าเรียว ริมฝีปากอ้ม รูปทรงบอบบางกลมกลิ้งในเสื้อถัก
สีฟ้าใส่กับกระโปรงลายดอกไม้ยาวเกือบกรอมเท้าสีเดียวกัน และ
การปรากฏกายเพียงลำพังของเธอ ทำให้หลายคนมองอย่าง
ติดใจ...

...บางคนในจำนวนนั้นก็อาจเสี่ยงเข้าผูกมิตร หากจะไม่มี
รื้อรอยของอะไรบางอย่างในสีหน้าซึ่งบ่งบอกถึงมาตรฐานอันสูง
รวมทั้งวิธีการยืนเซดศีรษะอย่างมั่นใจก็ประกาศความถือตัวเจือปน
อยู่ในลักษณะภายนอกอันอ่อนโยนละมุนละไมนั้น

เมื่อตัวอักษรแจ้งการมาถึงของเที่ยวบินจากลอนดอนตรงตาม
เวลาที่กำหนด ร่างสูงระหงก็ผละออกจากจุดที่ยืนอยู่ เดินเอื่อยๆ
ตรงไปยังบริเวณที่กินไว้

...อันที่จริงขั้นตอนการตรวจเอกสารกับการรับกระเป๋า ก็กินเวลา
ไม่นาน หากผู้ที่เธอมารอรับเป็นผู้โดยสารชั้นหนึ่งซึ่งจะต้องได้รับ
สิทธิพิเศษให้ออกมาก่อนเสมอ และยังเดินทางด้วยกระเป๋าต่างคืน
ใบเล็กเพียงใบเดียวที่หิ้วติดตัวขึ้นเครื่องได้ เธอจึงไม่คิดว่าตนเอง
จะต้องรอนานนัก

ดวงตาสีน้ำตาลใสในหน่วยตากว้างเป็นประกายเจิดจรัสด้วย
ความดีใจเด่นอยู่บนดวงหน้า เมื่อยามมองลึกเข้าไปในช่องทางเดิน
ด้วยใจจดจ่อ...

ไม่นานผู้คนกลุ่มแรกก็ทยอยกันออกมา ทว่าไม่มีแม้แต่เงา

ของบุคคลที่หญิงสาวหวังว่าจะเป็นผู้ที่เดินออกมาเป็นคนแรก...ไม่มีใบหน้าที่คุ้นเคย ตราบจนกระทั่งร่างสูงของชายหนุ่มคนหนึ่งเดินออกมาแทบจะเป็นคนสุดท้ายของกลุ่ม...หากเขากียังไม่ใช่คนที่หญิงสาวกำลังรอคอยอยู่ดี

เกือบถอนใจออกมาดังๆ นี่มันผิดไปจากปกติวิสัยที่ควรเป็น...คนที่จะสามารถให้ความกระจ่างกับเธอได้ก็คือชายหนุ่มคนนั้น...คนที่เพิ่งปรากฏกาย คนที่เป็นคนคุ้นเคย หากจะนับก็อาจนับได้ว่าเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน

...ชายหนุ่มคนที่ความรู้สึกบางอย่าง...อาจเป็นการไม่ยอมรับในความคิดและวิธีการใช้ชีวิตของเขาละละมัง ที่ทำให้เธอพยายามกันตัวเองให้ห่างจากเขาเสมอมา

ฝ่ายที่เพิ่งปรากฏตัวเดินดุ่มๆ ไม่เหลียวซ้ายแลขวา ไม่ชายตามองผู้ใดทั้งสิ้น ดังนั้นแค่กะพริบตาไม่กี่ที เธอก็เห็นเพียงแผ่นหลังและปากกว้างในเสื้อแจ็คเก็ตสีเข้มอยู่ท่ามกลางกลุ่มคนมุ่งหน้าตรงไปยังประตูทางออก

หมดทางเลือก...หญิงสาวต้องเป็นฝ่ายวางความสงบและกฎเกณฑ์มาตรฐานของตนเองไว้ กลายเป็นฝ่ายที่ต้องขอยกย่อง...เกือบวิ่ง...ตามหลังไปพร้อมกับส่งเสียงเรียก

“พี่...คุณ...คุณกรณีคะ”

“รีน่า” เหมือนมีประกายสว่างอย่างดีใจจุดขึ้นในดวงตา คำคมคู่ที่หันขวับกลับมาตามเสียงเรียก หากมันก็มีขึ้นเพียงแวบเดียว จนปรีณาไม่อาจใส่ใจกับมันเท่ากับประกายแห่งความยุ่งยากใจถึงเมื่อหน้าयरาคาญที่จุดขึ้นมาแทนที่

“พ่อละคะ...ฉันมารับพ่อ...น่าจะกลับมาพร้อมกับคุณ”

อีกฝ่ายชักไหลอย่างมองเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อตอบด้วย
สีหน้าไม่รู้ร้อนรู้หนาวว่า

“กำหนดคืนนะใช่...แต่อาณายว่ามีเรื่องด่วนต้องรีบไปจัดการ
ที่ภูเก็ต ก็เลยบินตรงจากที่โน่นไปภูเก็ตสองวันมาแล้ว เมื่อวาน
คงมีงานยุ่งๆเลยไม่ได้โทร.มาคุยกับคุณละมั้ง”

หากสีหน้าและคำพูดประโยคแรกของเขาทำให้เธออยากร้อง
กรี๊ด สีหน้าและคำพูดประโยคถัดมาของเขาก็กทำให้หญิงสาวนึกอยาก
กางเล็บแล้วข่วนสักความกลางบนดวงหน้าขาวประดับไรหนวดเครา
เขียวครีမ်ของกรณีเสียยิ่งนัก

“ความจริงอาณายวานให้ผมโทร.บอกคุณก่อนขึ้นเครื่องบินว่า
ไม่ต้องมารับ อาณายกำลังยุ่งๆมากเลยไม่มีเวลาโทร.เอง...แต่ผมเอง
ก็กำลังยุ่ง ก็เลยลืมเหมือนกัน”

อย่าว่าแต่จะมีอาการเหมือนสำนึกผิดเลย...คนพูดทำท่าเหมือน
ไม่รู้รู้สึกสำนึกผิดว่าการ‘ลืม’ที่อ้างออกมาง่าย ๆ ของตนเอง ทำให้
หญิงสาวผู้ยืนเฝ้าปากขมอารมณ์อยู่ตรงหน้าต้องเสียเวลาขับรถ
ออกจากบ้านมาแกร่รวรอผู้เป็นบิดานานสักกี่ชั่วโมง

หากนี่ก็คือนิสัยของกรณี...นิสัยที่ทุกคนรู้ดีกันอยู่แล้ว นิสัย
ที่ทำให้เจ้าตัวไม่เคยลงรอยกับใครสักคนในบ้าน แล้วก็กลายเป็น
เหตุให้ต้องถูก‘เนรเทศ’ไปใช้ชีวิตต่างแดนตั้งแต่วัยรุ่น

ถึงปานนี้ ด้วยวัยที่สูงกว่าเธอถึงห้าปีเต็ม ทว่า ปาริณาก็
ไม่เคยคิด ไม่เคยเชื่อมาแต่ไหนแต่ไรว่ากรณีนั้นมีคุณสมบัติ
อันใดให้เธอต้องยกย่องนับถือ นอกจากการเป็นลูกชายคนเล็ก
ของ‘คุณลุงเกียรติ’ นายจ้างผู้เป็นยิ่งกว่าพี่ชายแท้ๆ ของพ่อ
ของเธอ

...รีบปรับสีหน้าและดวงตาขุ่นเขียวให้อยู่ในสภาพปกติ
หญิงสาวบอกอย่างสุภาพเรียบร้อย อ่อนโยน และเอื้อเฟื้ออย่างที
ลูกสาวคนดีของพ่อควรทำ

“ไม่เป็นไรค่ะ ถึงอย่างไรฉันก็มาแล้ว...ฉันจะไปส่งคุณภรรยา
ที่บ้านเอง”

ร่างสูงที่มีที่ท่าราวกับจะหมุนตัวผลจากไปง่าย ๆ เมื่อหมดเรื่อง
เจรจาแล้วนั้นชะงักกิดหนึ่งก่อนต่อความ

“ไม่ได้คิดว่าจะให้ใครไปส่ง และไม่ได้สั่งให้ใครมารับ ผมนั่ง
แท็กซี่กลับเองได้”

ท่าทีและถ้อยคำนั้นทำให้รู้สึกราวกับสตูดิโอไทยเข้าไปเต็ม
จุมก หากปรีณาคคนที่ยึดบิดาเป็นแบบอย่างมาตลอดชีวิตก็ควบคุม
ตนเองไว้ได้...

ฉาย พ่อของเธอ ไม่เคยแสดงอารมณ์ฉุนเฉียวใส่ผู้ใด
รอบคอบข้อตรงด้วยการกระทำ งดงามละม่อมละไมด้วยมารยาท
สังคม และเยือกเย็นใจดีกับผู้คนเสมอ...

เธอสามารถบ่นรอยยิ้มหวานใสขึ้นบนใบหน้าเมื่อบอกซ้ำ
อย่างนุ่มนวล

“มาเถอะคะ ฉันไปส่งคุณภรรยาเอง ถึงอย่างไรขับรถกลับบ้าน
ฉันก็ต้องผ่านบ้านคุณภรรยาอยู่นอยู่แล้ว”

ดวงตาดำคมเป็นประกายจัดจ้องมองอย่างค้นหา ปรีณาค
คิดว่าตนเองเก็บความคิดทุกสิ่งทุกอย่างไว้ได้อย่างแนบเนียนเบื้องหลัง
ดวงหน้าอ่อนหวานสดใสเสมอ หากครั้งนี้ก็เช่นเดียวกับหลายครั้ง
หลายคราที่ต้องเผชิญหน้ากับเขา...หญิงสาวรู้สึกว่าการรู้ทันเธอ
เสมอ!

...รู้ว่า ความต้องการเป็นคนดีไร้ที่ติ ความหัวอ่อนเชื่อฟัง ยินดีมุ่งหน้าไปในทิศทางที่ผู้เป็นพ่อขีดกำหนดไว้ บังคับให้ปารีณา ต้องทำดังนี้...ทำ ทั้งๆที่เขาคือคนที่เธอไม่ต้องการเกี่ยวข้อง หลีกเลี่ยงการพบปะใกล้ชิดตลอดมา

ก็ไม่น่าแปลกอะไร ในเมื่อเขาทำตัวเป็นแกะดำในฝูงแกะ ชาวเช่นนี้!

“ตามใจ” หลังจากที่นั่งไปอึดใจ ชายหนุ่มก็เป็นฝ่ายบอกกล่าว ง่ายๆ สั้นๆ เขาหมุนตัวกลับ เดินลงบันไดไปยังลานจอดรถราวกับ มีญาณรู้ว่าเธอจอดรถไว้ที่ใด

“คุณอาสาเองนะ ริน่า ผมไม่ได้เรียกร้อง และอย่านึกว่า การที่ผมลืมนโทร.ไปบอกคุณว่าอาณายไม่ได้กลับมาด้วยเหตุนี้อจะเป็น แผนการอะไรล่ะ”

เธอควรจะตอบโต้ข้อความชวนทะเลาะนี้เสียทีดีไหม?... ความเป็นลูกชายคุณลุงเกียรติของเขา กับการเป็นลูกสาวน่ารัก เชื่อฟังของพ่อฉายผู้ติงามเพียบพร้อมหยุดปารีณาไว้...ถ้อยคำที่ตอบ ออกมาเรียบๆ สั้นๆ พร้อมกับรอยยิ้มอ่อนนงจึงเป็น

“ไม่หรอกค่ะ”

กรณีก็มีได้เอ่ยคำใดออกมาอีก แม้ดวงตาของเขาจะประกาศ ความไม่เชื่อถือ...ไม่เชื่อว่าเธอคือคนที่อ่อนโยน ใจดีโดยเนื้อแท้ อย่างที่กำลังพยายามกระทำและแสดงออก หากความดีของเธอนั้น คือการฝึกฝนกดระงับอย่างเข้มแข็งหนักหน่วง...

เมื่อเดินตามกันไปจนถึงรถ ชายหนุ่มก็เปิดประตูที่นั่ง ตอนหน้า เหวี่ยงกระเป๋าค้างคืนเพียงใบเดียวที่หิ้วติดตัวอยู่นั้น ส่งๆ ไว้ที่เบาะหลัง ไม่สนใจว่ามันจะกลิ้งไปล้นตะแคงทับกับ

อะไรเข้า แล้วก็ป็นฝ่ายกอดอกนั่งรอ จนกระทั่งอีกฝ่ายก้าวขึ้น
ประจำที่นั่งคนขับเรียบร้อยแล้ว จึงเอนเบาะลงนอนหลับตาราวกับ
ง่วงจนเสียเต็มประดา

ทั้งกิริยาและวาจาของเขาเป็นกิริยาและวาจาอย่างคนที่ไม
แยแสใส่ใจกับการกระทำกับความคิดของผู้ใด เป็นคนแบบที่มักจะ
ยกโทษให้ความคิดและความต้องการของใครๆ แล้วมุ่งหน้าไป
ในทิศทางตรงกันข้ามได้อย่างหน้าตาเฉย...

อีกไม่นานหญิงสาวก็พารถออกจากลานจอด มุ่งหน้าสู่ถนน
จอแจภายใต้ท้องฟ้าสีฟ้าเข้มสดใสของยามสาย สภาพการจราจร
ในยามนั้นไม่ถึงกับจะหนาแน่นจนเกินไปนัก หากก็มีบางครั้ง
ที่ทำให้ต้องหยุดจอดเพื่อรอสัญญาณไฟ และทุกครั้งเธอก็อดลอบ
พินิจคนที่นอนหลับตานิ่งอยู่ไม่ได้

เมื่อมองแต่เพียงรูปลักษณ์ภายนอกและวัยที่อ่อนแก่กว่ากัน
เพียงแค่อสองปี...ดูเผินๆ แล้วกรณกับกานต์ผู้เป็นพี่ชายแทบจะไม่มี
อะไรต่างกัน...หลายครั้งที่เกียรติกถูกหักในงานสังคมเมื่อมีบุตรชาย
ทั้งคู่ร่วมอยู่ด้วย

‘ลูกแฝดหรือคะ’

คนคุ้นเคยเท่านั้นที่จะมองออกว่า นอกจากผิวขาวอันได้รับ
เชื้อสายมาจากบรรพบุรุษผู้ข้ามน้ำข้ามทะเลมาจากแผ่นดินใหญ่
สันจมูกตรง คิ้วและตาคมคายแล้ว...สองพี่น้องแทบจะไม่มีอะไร
เหมือนกันเลย

กรณบุ๋มบ่าม ปากเบา เป็นคนที่ผู้หลักผู้ใหญ่อย่างเกียรติ
และนายต้องคอยดูแลป้องกันไม่ให้ ‘ทำป่วน’ ในวงสนทนา ริมฝีปาก
บางของเขามีเอาไว้เฝ้าและปล่อยวาจาโพล่งๆ เสียดีสี่ผู้คน...ขณะที่

กานต์หนุ่มवल ละเอียดลลอ รอบคอบและอดทน มักมีรอยละมุน
อย่างคนใจดีระดับอยู่บนริมฝีปากหยักเต็มเสมอ

และคนใกล้ชิดเท่านั้นที่จะรู้ว่า เมื่อครั้งที่กานต์มีวัยเต็มยี่สิบแปด
ปีเท่ากับภรรยาในขณะนี้ เขาได้ทดลองงานทุกประเภทในเครือข่าย
ของครอบครัวจนครบถ้วน แล้วเลือกก้าวเข้ามาเป็นผู้ช่วยที่ดีที่สุด
เท่าที่พ่อของเธอเคยมี... ไม่เหมือนภรรยาซึ่งเพิ่งยินยอมละเลิกจากการ
ทำงานและใช้ชีวิตราวเศษสวะในต่างแดน

แม้เมื่อกลับมาแล้วก็ยังคงทำตัวให้เป็นปัญหาด้วยการปฏิเสธ
ไม่ยอมทดลองงานชนิดอื่น ๆ กลับมุ่งหน้าเข้าจ้างงานในโรงงาน
ประกอบรถยนต์ซึ่งเป็นการลงทุนร่วมกับบริษัทในยุโรป

แน่ละ การอยู่ร่วมบ้านและทำงานใกล้ชิดคือสิ่งที่ผู้เป็นบิดา
ต้องยินยอมโดยไร้เงื่อนไข แม้ว่าใจจริงจะอยากผลักดันให้ลูกชาย
คนเล็กก้าวขึ้นเป็นผู้บริหาร เรียนรู้งานในเครือข่ายของครอบครัว
ให้มากกว่านี้สักแค่ไหนก็ตาม

...น่าเสียดายแทนคุณลุงเกียรติ น่าเสียดายแทนพี่กานต์!
หญิงสาวได้แต่รำพึงอยู่ในใจ...คนคนนี้น่าจะเป็นผู้ช่วยที่ดี เป็น
เรี่ยวแรงสำคัญด้านการงาน เป็นภาพอันน่าภาคภูมิใจของตระกูล
อย่างที่พี่กานต์เป็น...

ใช่เป็นเพียงผู้ร่วมงานธรรมดาๆ คนหนึ่งซึ่งพร้อมจะพยศและ
หันหลังเดินผละจากไปทันทีที่เกิดข้อขัดแย้ง

แม้จะเป็นเพียงคนนอก มิได้มีความเกี่ยวพันกันทางสายโลหิต
หากความที่พ่อของเธอเข้าร่วมหวัจมท้าทายกับงานของตระกูลนี้
มานานกว่าสามสิบปี ทำให้ใกล้ชิดกันยิ่งกว่าญาติ

ฉายเริ่มงานเมื่อครั้งที่สี่พี่น้องสกุลเงิน เกริก เกียรติ เกรียง

และไกร เข้ารับงานคนละอย่างต่อจากผู้เป็นพ่อกับพี่สาวคนใหญ่
การจัดแบ่งองค์กรใหม่ครั้งนั้นมีเขาเป็นพนักงานคุมบัญชี

ตราบจนกระทั่งถึงวันนี้ วันที่ธุรกิจของสี่พี่น้องแผ่ขยาย
ครอบคลุมไปสู่หลายวงการ ทั้งสถาบันการเงิน กิจการการขนส่ง
ทั้งทางบกและทางน้ำ การขนส่งมวลชน กิจการส่งออกนำเข้า
โรงงานอุตสาหกรรม...

ศูนย์กลางข้อมูล ตัวเลขและการเงิน อยู่ในมือเกียรติ ฉาย
และกานต์

...เหมือนกับการกุมหัวใจของเครือข่ายไว้...เป็นตำแหน่งงาน
ที่ต้องรอบคอบระมัดระวังมิให้เกิดความผิดพลาดและรอยรั่ว เท่าๆ
กับการจงใจให้เกิดความผิดพลาดและรอยรั่วนั้นก็อาจทำได้อย่าง
แนบเนียนง่ายดายยิ่งเช่นกัน!

ทั้งหมดนั้นบอกชัดว่า ฉาย ซึ่งแน่ละ ต้องรวมถึงครอบครัว
ของเขาด้วย ได้รับการยกย่องและไว้วางใจอย่างสูงเช่นไร

ในที่สุดหญิงสาวก็หักพวงมาลัยเลี้ยวซ้ายเข้าสู่ซอยใหญ่ซึ่งจะ
สามารถทะลุออกสู่ถนนสายหลักอีกสายหนึ่งได้ เมื่อแล่นลึกลึบ
แนวกำแพงสูงเข้าไปจนกระทั่งจอดเทียบเข้าที่หน้าบานประตูโลหะ
หล่อเป็นลายเมฆ มีตัวอักษรจีน ‘เงิน’ ซึ่งเป็นนามดั้งเดิมของสกุล
‘เซี่ยงอิสราชัย’ ติดประดับอยู่นั้นแหละ คนที่นอนสบายอยู่จึงขยับ
ลุกขึ้นปรับเก้าอี้ให้หนึ่งตรง

คงจะเป็นการฝันหวาน หรือมิฉะนั้นก็มองโลกในแง่ดีเกินไป
ถ้าเธอคิดว่าการณ์จะเริ่มบทสนทนาอย่างผู้เจริญ เริ่มอย่างคนที่
เคารพนบนอบกฎเกณฑ์และมารยาทสังคมควรทำด้วยการพูดว่า
‘ขอบใจมากนะ ริน่า ที่เอื้อเฟื้อ ส่งผมที่หน้าประตูบ้านนี้ก็พอแล้ว’

จริงดังคาด เมื่อสิ่งที่ภรณ์ทำการเอื้อมมือข้ามตัวเธอมากด
แตรสนั่นๆ ทำเอาปารีณาหัดมือหนีแทบไม่ทัน และเมื่อยามกุลิกุจ
วิ่งมาเปิดประตู หญิงสาวก็ต้องพารถเล่นลิกอ้อมแนวถนนคอนกรีต
เข้าไปภายใน เพื่อจอดเทียบหน้าตึกทรงสี่เหลี่ยมสูงสี่ชั้นหลังใหญ่
อย่างไม่มีทางเลี่ยง

...ก็ยังมีหรือที่เข่าหันกลับมาขอใจเธอพร้อมกับรอยยิ้ม
เกือบขบขันที่เจ้าตัวพยายามกักลิ้นไว้บนนุ่มปากบาง...หากเมื่อ
รถก้าวลงจากรถก็เป็นเวลาเดียวกับที่ชายสูงวัยผู้หนึ่งเดินตรงลง
จากตึกเข้ามาหาพอดี...

๒

ปาริณารอให้ภรณ์เอี้ยวตัวหยิบ
กระเป๋าค้างคิ่นของเขาและก้าวลงไปเรียบร้อยแล้ว จึงเลื่อน
รถเพื่อจอดให้พ้นหน้าบันไดหินอ่อนกว้างนั้น หากเธอ
ก็ยังไม่วายได้ยินเสียงสั่งของผู้ที่เดินตรงรี่เข้ามาหา

“กานต์ให้แกร็บตามลงไปสมทบที่ภูเกิดนะ เลขฯได้ตัวเครื่อง
มาแล้ว บินบ่ายวันนี้...ตัวยูบ่นโตะในห้องแกนนั่นแหละ”

“เรื่องอะไรอีกล่ะ บ้าจริง! ไม่รู้จักบอกก่อน” คนเป็นลูกตอบโต้
ด้วยการบ่นอย่างไม่เกรงใจ ทำเอาดวงตาดำคมละม้ายผู้เป็นบุตรชาย
ของเกียรติมีประกายเขียวเรือง ๆ ขึ้นมาทันที

“ก็แกไม่ได้มีธุระอะไรไม่ใช่หรือเล่า...จะบ่นบ้าโวยวาย
ไปทำไม”

เมื่อภรณ์เป็นฝ่ายเริ่ม ผู้เป็นบิดาก็ไม่ยอมมลดละเช่นกัน...
ชินแสหลายคนทักว่าปีเกิดของสองพ่อลูกคู่นี้ซงกัน ส่งผลให้

เข้าใกล้กันไม่ค่อยได้ มีเรื่องต้องโต้แย้ง ฟาดฟันกันเป็นประจำ และ ‘ดวง’ ของเขาก็บ่งชี้ว่าจะต้องมีเรื่องเสียใจรุนแรงก็เพราะลูก

ความจริงเกียรติไม่เคยคิดว่าตนเองเป็นคนเชื่อถือจริงจังอะไรนักกับหมอดู หากความสัมพันธ์ระหว่างเขากับลูกชายคนเล็ก ดูเหมือนจะเป็นไปตามที่ชินแล้วว่าไว้ทุกประการ

ความใจเย็น เจียบขริม และค่อนข้างเก็บตัว...บุคลิกที่คนภายนอกดูแล้วออกปากว่าร่าวกับนักวิชาการของเขามักจะไม่มีหลงเหลือให้เห็นเมื่ออยู่กับกรณี

...เขาไม่เคยระับอารมณ์ได้สักครั้งและกลายเป็นคนฉุนเฉียวชอบเอ็ดตะโร จนบางครั้งก็อดนึกสงสัยไม่ได้ว่า นี่เป็นเจตนาของผู้เป็นบุตรชายหรือเปล่า?

ครั้งนั้นก็เช่นกันที่กรณีเถียงอย่างไม่ยอมอ่อนข้อ

“ฐานะไม่มีหรอก แต่ก็น่าจะบอกก่อน...ไม่งั้นจะตกายกลับบ้านมาทำไมล่ะ เปิดห้องนอนรอที่โรงแรมแถวนั้นก็ได้... ไม่นึกถึงความสะดวกสบายลำบากลำบากของคนอื่นบ้างเลย” เขาแก้มองว่า

“นี่ดูซิ นั่งได้ไม่กี่นาทีก็ต้องออกจากบ้านรีบขึ้นเครื่องไปภูเก็ตอีก...มีเรื่องอะไรก็ไม่บอก...”

เมื่อถ้อยคำนั้นกลายเป็นการตำหนิผู้เป็นพี่ชาย...เกียรติ ผู้ซึ่งทั้งรักและเชื่อมั่นในตัวบุตรชายคนโตเป็นอย่างยิ่งก็รีบแก้แทนทันควัน...เป็นความลำเอียงที่ทุกคนแม้แต่ตัวผู้เกี่ยวข้องทั้งสามเองก็รู้ดี และยอมรับกันอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องธรรมดา

“เรื่องต้องมีและต้องสำคัญมากด้วย ไม่งั้นกานต์ก็คงไม่เรียกตัวกลงไปหรอก ฉันเชื่อความคิดและการตัดสินใจของมัน”

“ความคิดและการตัดสินใจของผมก็คือ จะขึ้นไปนอนละกะเวลาให้รถมารับแล้วให้ใครขึ้นไปปลุกด้วยก็แล้วกัน...เกิดตกเครื่องขึ้นมา งานสำคัญของคุณกานต์เขาจะเสียเรื่อง” ชายหนุ่มประซด

คงได้ต่อปากต่อคำกันอีกนานหากเรื่องจะไม่วกไปหาความบกพร่องของลูกชายคนโปรด เกียรติรีบเปลี่ยนหัวข้อด้วยการมองกวาดไปทั่วตัวลูกชายคนเล็กก่อนดำหนิว่า

“บอกหลายหนแล้วว่าเดินทางให้ใสสุท! นี่เขาปล่อยให้แกเข้าเมืองมาได้ยังไง...ใส่เสื้อแจ็คเก็ต หนาวเดราขึ้นครีมนักกับไอ้โจร!”

เมื่ออีกฝ่ายตอบโต้ด้วยการยกไหล่อย่างไม่แยแสแล้วเดินขึ้นตึกไปตื้อๆ นั้นแหละ เกียรติจึงหันมาเห็นหญิงสาวผู้ยืนรออยู่ไม่ไกล

“รีน่าะเอง ไปยังไงมายังไงกันล่ะ” เขาตอบรับการโน้มตัวทำความเคารพของเธอด้วยการเดินเข้ามาใกล้ จับจูงขึ้นตึกอย่างคุ้นเคยใจดีแบบที่เคยทำกับเธอมาตลอดตั้งแต่เมื่อครั้งยังเป็นเด็ก

“ขึ้นมานั่งข้างบนก่อนมา รอเดี๋ยวนะ วันนี้ในครัวเขาทำขนมโก๋อ่อน ลุงจะฝากไปให้แม่สักกล่อง”

“ขอบคุณค่ะ” ปารีณาตอบอย่างอ่อนโยน ทอดตัวลงนั่งที่เก้าอี้สนามมุมหนึ่งของแนวระเบียงอันกว้างใหญ่นั้น เมื่ออีกฝ่ายเสร็จจากการใช้เครื่องติดต่อภายในสั่งการกับบริวารในครัวแล้วเดินกลับมานั้นแหละ เธอจึงตอบคำถามของเธอ

“รีน่าไปรับพ่อที่ดอนเมืองมาค่ะ”

“อ้อ! ไปรับพ่อ แล้วก็เลยได้ตัวไอ้บ้านี่มาให้ลุงแทน” เกียรติส่ายศีรษะอย่างอดทนระอาใจ ขณะนี้มีเรื่องใหญ่ให้เขาคุ่นคิด

เรื่องเล็กๆ น้อยๆ จึงไม่ค้างคาอยู่นานนัก

“นายบินตรงลงไปภูเกิดสองวันแล้วนี่ ไปธุระด่วนให้ลุง”
เขาถอนใจ ดูเหมือนจะมีความหนักใจเจือปนอยู่มากมายเมื่อลดเสียงลง

“ไปจัดการเรื่องจับทุจริตพนักงานที่บริษัทขนส่งทางน้ำของเรา
ที่โน่น ดูท่าว่าจะยืดเยื้อเสียด้วย ไม่งั้นก็คงกลับมาวันนี้”

“พี่กานต์อยู่ด้วยใช่ไหมคะ”

“ใช่ แต่กานต์ไปอีกเรื่องหนึ่ง ไปดูที่ดินว่าจะซื้อดีหรือไม่ดี
เราอยากได้ที่อีกสักผืนเก็บเอาไว้...ใช่ทำเป็นโกดังไปก่อนก็ได้
แต่จริงๆ แล้วเราคิดกันว่า ถ้าโอกาสเหมาะ เศรษฐกิจไปได้เมื่อไหร่
ก็จะทำโรงงาน...” เกียรติถอนใจอีกเมื่อถนัดลงกับรอยยิ้มที่หวางคิ้ว
“ความจริงเรื่องแบบนี้ กรณีมันน่าจะช่วยพ่อช่วยพี่คิดบ้างนะ”

อย่าว่าแต่จะช่วยคิดเรื่องใหญ่เลย แต่คิดเรื่องเล็กๆ น้อยๆ
ว่าควรนึกเกรงใจเธอบ้าง ควรขอโทษสักคำที่ลืมหูลืมตาบอกว่า
พ่อของเธอบินตรงไปภูเกิดแล้ว เขาก็ยังไม่คิด...แล้วลุงเกียรติ
ยังจะหวังให้เขาช่วยคิดเรื่องใหญ่อีกหรือ...

ดวงตาสีน้ำตาลใสของเธอดังประกายประกายความเห็นใจและเข้าอก-
เข้าใจ...เมื่อไม่มีอะไรต้องปิดบังเพราะใกล้ชิดกันราวกับเป็นคน
ในครอบครัวเดียวกันมาตลอดชีวิต เกียรติจึงยิ้มจืดๆ ถอนใจอย่าง
เปิดเผยเมื่อบอกว่า

“ในตระกูลมันก็ต้องมีกะดำๆ ต่างๆ สักตัวแหละนะ...ลุงต้อง
เสียใจหลายหนแล้วเพราะมัน ถ้าจะมีอีกสักครั้งสองครั้งในอนาคต
ก็คงไม่ถึงตาย”

ครั้งแรกก็เมื่อกรณีอายุเจ็ดขวบ...เขาล้มป่วยหนักด้วยไข้-

เลือดออก มีมารดาประคบประหงมดูแลอย่างใกล้ชิด หากด้วย
มัวแต่เอาใจใส่กับอาการไข้ของเด็กชายน้อย จึงไม่มีผู้ใดทันได้
สังเกตว่า คนที่หุ่มเทพยาบาลเองก็มีอาการไม่สู้ดีนัก

...ทุกอย่างจึงสายเกินไปเมื่อเกียรติมารู้หลังจากกรณีฟันไข
แล้วว่า วนิดาก็ตัดโรคนั้นเข้าเต็มเปาแล้วยังมาแทรกซ้อนด้วยเชื้อ
ไวรัสชนิดหนึ่งซึ่งจุโจมเข้ากัดกินถึงเยื่อหุ้มสมอง...ภรรยาของเขา
กลับกลายเป็นคนที่นอนไขขึ้นสูงอยู่ในโรงพยาบาลได้แค่สามวัน
เต็มๆ ก็ถึงแก่กรรมด้วยวัยเพียงสามสิบห้าปี

เกียรติไม่เคยคิดโทษลูกชายคนเล็ก...เขารู้ดีว่ามันไร้เหตุผล
เกินไปหากจะโทษว่าเป็นความผิดของกรณี

ทว่า ในระยะปีแรกๆ ของการสูญเสีย ช่วยไม่ได้เลยที่เขา
จะรู้สึกเจ็บปวดทุกครั้งที่มองเห็นหน้าเด็กชาย ด้วยมันพาความทรงจำ
ถึงภรรยาและการละเลยอย่างไม่น่าให้อภัยของตนเองกลับคืนมา...

เขาไม่ทราบว่าการกดตัวเองให้หมกมุ่นลงไปในการตัวเลข
การเงิน และคลังข้อมูลของเครือข่าย มีแต่เพียงฉวยกับกานต์
ลูกชายคนโตที่สามารถเข้าถึงตัวได้นั้น ได้สร้าง ‘ปีศาจน้อย’ ตัวใหม่
ขึ้นในบ้าน...เกียรติกลับโทษว่าการป่วยหนักครั้งที่เพิ่งผ่านมา
คงทำให้สมองหรือเส้นประสาทบางส่วนของลูกชายคนเล็กถูก
ทำลาย

เมื่อปราศจากมืออันอ่อนโยนของมารดาคอยกล่อมเกล
า มีหน้าข้าผู้เป็นบิดาก็ปลื้มตัวหนึ่ง...ความคิดของเด็ก...เพียงพยายาม
เรียกร้องความสนใจเท่านั้น เมื่อกรณีก่อวีรกรรมไม่ซ้ำเรื่องในแต่ละ
วัน จนคนในบ้านต้องออกปาก “ชนยิ่งกว่าลิงทั้งฝูงรวมกัน!”

ความเสียใจครั้งที่สอง สาม สี่ และต่อๆ ไปจนราวกับไร้

จุดจบก็ตามมา เมื่อมีจดหมายเรียกจากทางโรงเรียนและคำฟ้องร้องกล่าวหา... “น้องกรณ์เตะน้องทอมตกบันไดพั่นหักไปซี่หนึ่งค่ะ” “กรณ์จิกผมนักเรียนหญิง...เพื่อนในห้องเขาฟ้องมา” “นายกรณ์ปารองเท้าครูขึ้นหลังคาโรงเรียน”

...ทั้งเสียใจและอับอายจนเกียรติด้องแอบหนีออกจากห้องประชุมผู้ปกครองกลางคืน แล้วมอบหมายให้นายเป็นผู้รับผิดชอบแทนทั้งหมดตั้งแต่วันนั้น...

ความเกรและซุกซนจนเกินขีดในวัยเด็กยังไม่น่าประหลาดเท่ากับผลการเรียน...เลขศูนย์ที่เรียงเป็นแถวอยู่ในแบบรายงานผลการเรียนขัดกับคำยืนยันของฉาย

‘คุณกรณ์รู้เรื่องนะครับ ผมถามอะไรก็รู้ทุกอย่าง วิทยาศาสตร์นะ น่าจะได้สี่...ภาษาก็ดีทั้งไทยทั้งอังกฤษ’ คนยืนยันเองก็งุนงงหากความรอบรู้ ใจเย็น และช่างสังเกตของฉายก็ทำให้เขาหาข้อสรุปได้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง

‘ผมว่าน่าจะหาโรงเรียนใหม่ให้คุณกรณ์ เป็นโรงเรียนนานาชาติหรือไม่เป็นโรงเรียนสาธิตก็ยิ่งดี...ผมว่าคุณกรณ์ปฏิเสธกฎเกณฑ์และขอค้นคว้าด้วยตัวเองนะครับ เขาให้ไปทางขวาแกก็จะทดลองเลี้ยวซ้ายอยู่ร่ำไป’

‘หรือจะส่งมันไปเมืองนอกซะดี’ เขารำพึงอย่างจุ่มม ขณะที่ฉายกลับตอบสนองกระตือรือร้น

‘ผมคิดว่า น่าจะดี’

ขณะที่เขายังลังเลด้วยความรักความอาลัยที่แอบแฝงอยู่ในส่วนลึกที่สุดนั่นเอง วีรกรรมครั้งสุดท้ายของกรณ์เมื่ออายุได้สิบห้าปีก็ทำเอาความอดทนของเขาถึงจุดจบ...แล้วลูกชายคนเล็กก็ถูก

‘เนรเทศ’ไปนานจนแทบจะกลายเป็นการตัดขาด

ติกใหญ่สี่ชั้นทรงสี่เหลี่ยมหลังนี้คงจะไม่มีคนซื้อ กรณีเชิญอิสราฮัย กลับมาเป็นสมาชิกอีก หากจะไม่มีการผลิตกันอย่างจริงจังจากฉายเมื่อต้นปีที่แล้ว...ดูเหมือนฝ่ายนั้นจะมองเห็นช่องทางและความเหมาะสมอะไรบางอย่าง

ถ้าไม่มีการผลิตกัน ความรักความคิดถึงที่เขาเก็บไว้ภายใต้ความเฉาและไม่แยแสก็คงซุกซ่อนอยู่ตลอดไป...เกียรติตอบรับคำแนะนำนั้นอย่างกระตือรือร้น พร้อมทั้งมอบหมายให้นายเป็นผู้จัดการทุกเรื่องตามแต่จะเห็นสมควร

...เขารู้ดีว่าคนที่จะจู๋เอาตัวกรณีซึ่งยังคงสนุกและเป็นสุขกับชีวิตอิสระกลับมาได้ ไม่ใช่คนเป็นพ่ออย่างเขา ไม่ใช่กานต์ ผู้เป็นพี่ชายคนเดียวซึ่งติดต่อบปะกัณอย่างใกล้ชิดสม่ำเสมอ ไม่ใช่ญาติโยมคนไหนๆ ทั้งสิ้น...หากเป็นนายเพียงคนเดียวเท่านั้น

ที่สำคัญเขาเชื่อมั่นในการตัดสินใจและความหวังดีของอีกฝ่ายเสมอ...เกียรติไวใจชายผู้เป็นบิดาของหญิงสาวคนนี้ไม่น้อยไปกว่าที่ไวใจตนเอง!

ดวงตาโตสีน้ำตาลใสซ่อนมองอาการครุ่นคิดของผู้แก้วภัยกว่าอย่างอ่อนโยน...ตั้งแต่ลูกชายคนเล็กกลับมา ใครๆ ก็ดูออกว่าเกียรติทั้งเป็นสุขและกลัดกลุ้ม แล้วยังมีความหงุดหงิดฉุนเฉียวกับความสนุกขบขันปนๆ กันในอารมณ์อย่างไรอยู่!

“คุณลุงเกียรติทำงานอยู่หรือเปล่าคะ มีอะไรให้รับช่วยทำไหม...วันนี้ว่างทั้งวันค่ะ” ความอ่อนน้อมและเอื้อเฟื้อของเด็กทำให้ผู้ใหญ่ผ่อนคลายได้เสมอ

“อะไรกัน พนักงานฝึกหัดอย่างเจ้า อุตส่าห์ตามมาให้ลุง

ใช้งานถึงที่บ้านเซียวรี” มีความเอ็นดูมากมายอยู่ในน้ำเสียงเมื่อมือใหญ่วางลงบนศีรษะอันปกคลุมด้วยผมดำยาวเลื้อยประกายสีน้ำตาลเข้ม

“นี่วันเสาร์นะ ริน่า อย่าให้ลุงต้องกินแรงเจ้ามากกว่านี้เลย”
เขาบอกขึ้น ๆ

หลังจากเรียนจบจากคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีด้วยคะแนนเกียรตินิยม ปริญญาโทสาขาการบริหารก็คือสิ่งที่ปาริณาไขว่คว้าเป็นลำดับถัดไป...ลูกสาวคนเก่ง ว่าง่าย แสนดีของพ่อฉายทำได้ในเวลาอันรวดเร็ว

ถึงวันนี้เธอเข้านั่งทำงานอยู่ที่นี่เดียวกับผู้เป็นบิดาได้ยังไม่ครบสามเดือน หากก็มั่นใจว่าจะก้าวหน้าขึ้นมากำลังสำคัญของเธอหน่วยงานได้อย่างแน่นอน

คนในบ้านยอบตัวลงวางกล่องพลาสติกขนาดเล็กย้อมไว้บนโต๊ะตรงหน้า หัวข้อสนทนาจึงแปรเปลี่ยนไปเป็นเรื่องการถามไถ่ถึงทุกข์สุขของคุณรจนา แม่ของเธอ

ในที่สุดเกียรติกก็ลืมความขุ่นมัวที่ได้รับจากท่าทีและวาจาของลูกชายคนเล็ก เขาพูดคุยกุยหัวเราะแจ่มใส และมีอารมณ์ผ่อนคลายลงได้ด้วยความอ่อนหวานน่ารักของปาริณา สาวน้อยคนที่เขาแอบนึกอยากได้มาร่วมสกุล

...แม้จะยังไม่กล้าพูดออกมาดัง ๆ หากเกียรติกก็แอบคิด... เป็นกานต์ก็คงจะเหมาะสมดี แต่ถ้าให้เป็นภรรยาละก็ เขาคงไม่พันต้องถูกถอนหงอก!

๒๒ มัวจะได้หลับเพียงเล็กน้อย
บนเครื่องบิน และเมื่อครูก็ตั้งใจว่าจะนอนพักให้ได้เต็มตื่น
หากเมื่ออาบนํ้าชำระร่างกายโกนหนวดโกนเคราที่ละเลย
ไว้สองวันเต็มจนเรียวร้อย กรณก็กลับสดชื่นแจ่มใส

...คงจะเป็นเพราะความเย็นฉ่ำของสายน้ำนั้นแหละที่ทำให้เขา
ตาสว่าง ไม่คิดว่าอยากจะนอนอีกแล้ว...กลายเป็นนี้กอยากจะลงไป
กวนโมโหทั้งคนสาวทั้งคนแก่ข้างล่างมากกว่า!

ทว่าเมื่อก้าวออกมาจากห้องนํ้า ชายหนุ่มก็พบว่ามิได้เด็กหญิง
วัยรุ่น อายุยังไม่เต็มสิบห้าปีนั่งรออยู่บนเตียง...สีหน้าบอกชัดว่า
กำลังตื่นเต้นกระตือรือร้น อยากจะหาเพื่อนคุยเต็มที่

และเขาก็คงเป็นคนเดียวในบ้านหลังนี้ที่จะพอพูดจากับแก
เข้าใจ!

แม้จะรู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องไม่ถูกต้องที่อีกฝ่ายถือวิสาสะเข้ามานั่งรอ
อยู่บนเตียง ในห้องของเขาตามลำพัง...ความเป็นญาติใกล้ชิดกัน
ไม่อาจเป็นข้อยกเว้นที่พอเพียงได้ ในเมื่อเขาเป็นชายหนุ่มและ
กลีกาก็เป็นเด็กที่เริ่มสาว

หากกรณก็เข้าใจดี...สำหรับเด็กวัยนี้...คำพูดติดใจคือการผลักไส
ให้ออกห่าง มิใช่การฉุดดึงให้โอนอ่อนคล้อยตาม และถ้อยคำชี้แจง
อบรมก็ยิ่งเป็นการยั่วยุให้ทดลองทำให้หนักข้อ มิใช่การหยุดเพื่อ
ยับยั้งแก้ไขเลยสักนิด

ชายหนุ่มจึงพยักหน้าทักทายด้วยสีหน้ายิ้มๆเป็นปกติว่า
“เข้ามาตั้งแต่เมื่อไหร่ ยายกำ”

“มาเมื่อเห็น” เสียงใสๆตอบทันควัน เมื่อจับตามองตามผู้มี

ศักดิ์เป็นพี่ชายอย่างชื่นชม...

ประสาลูกคนเดียวที่ทั้งพ่อและแม่ต่างก็มีกิจกรรมกันไปคนละทาง พี่กานต์ที่เธอใกล้ชิดมากกว่าคนอื่นก็ดูดีเกินกว่าที่จะเล่นหัวคลุกคลีด้วย ลูกเรียงพี่เรียงน้องคนอื่นๆ ก็ล้วนรู้โน้ตกว่า ทั้งยังมีการงานทำให้ยุ่งเหยิงกันทั้งวัน

จะมีก็พี่ชายซึ่งเพิ่งกลับมาช่วยบ้านคนนี้แหละ ที่ดูเหมือนว่าจะยอมรับและเข้าใจเธอง่ายๆ เสมอ...ถึงจะแกล้งสัณนิทเมื่อเทียบกับบรรดาพี่ชายอายุสิบแปดสิบเก้าของเพื่อนๆ...หากกลึกก็ว่า ทั้งวาจา ความคิด และวิถีการใช้ชีวิตของพี่กรณ์‘เจ๋ง’กว่าพี่ชายของใครทั้งนั้น

“ชะ! มาเมื่อเห็น” เขาหัวเราะ เดินวกเข้าไปในห้องแต่งตัว ตั้งใจว่าต่อไปนี่คงต้องแต่งตัวออกมาให้เรียบร้อยกว่านี้ จะนำเอาความเคยชินเมื่อครั้งที่อยู่ตามลำพังในต่างแดนมาใช้ในบ้านที่ยังมีเด็กวัยสอด้รู้สึกได้เห็นอยู่ร่วมด้วยไม่ได้แน่

“นี่! มาเงียบๆ อย่างนี้อันตรายนะแก” กรณ์ส่งเสียงสำหรับออกมาจากห้องแคบๆ ยาวๆ ซึ่งดูโล่งๆ ขอบกลเมื่อมีเสื้อผ้าของเขาเก็บอยู่เพียงไม่กี่ชุด

“ถ้าฉันเดินออกมาตัวเปล่า จะว่ายังไง ยายกำ”

“ก็ไม่ว่ายังไง” เด็กหญิงยืนย่นเสียงใส “เค้าจะไม่พูดอะไรสักคำ...ดูอย่างเดี่ยวเลย!”

คำตอบอย่างอวดเก่งของกลึกทำให้กรณ์หันหัวเราะไม่อยู่...เออ! ถ้าไม่พูดอะไรเลยก็แสดงว่าแกล้งลั่นซ็อกละอีหนู! แต่ฉันว่าแกจะวิ่งจนปาราบเสียมากกว่า!

เมื่อแต่งตัวเรียบร้อย ชายหนุ่มก็เดินกลับออกมาอีกครั้ง

โยนผ้าเช็ดตัวเปียกๆ ผืนที่พุ่งออกมาจากห้องน้ำให้ครอบหัวน้องสาว ซึ่งยังคงนั่งอยู่บนเตียงอย่างแม่นยำ

อีกฝ่ายร้องวืด ตะกุกตะกายเอาลงมาถือไว้ในมือ แล้วก็ป็นฝ่ายหาเรื่องเล่นสนุกต่อไปจนได้ เจ้าหล่อนหวังจี๋ไปมุ่มหอง ม้วนผ้าเปียกเป็นก้อนกลมแล้วกระโดด ‘ซุก’ ผ้าเช็ดตัวผืนนั้นลงไปในตะกร้าด้วยลีลาของนักบาสเกตบอล เอ็น.บี.เอ.

เมื่อเดินกลับมาอีกครั้ง กลิกลเลือกนั่งที่โซฟาปลายเตียง หยิบเครื่องบังคับออกมาเปิดโทรทัศน์แล้วเปลี่ยนช่องยุ่งไปหมดอย่างเด็กที่จิตใจไม่เคยอยู่นิ่งเมื่อบอกร่างๆ ว่า

“ต่อไปนี่ถ้าพีกรณ์อยู่ในห้องน้ำ ก็จะส่งเสียงบอกก่อนนะว่า กามา”

...ไม่ได้ห้าม ไม่ได้ตำหนิ ไม่ได้อบรม...เพียงชี้ข้อเสียให้เห็นอย่างมีอารมณ์ขันเท่านั้น เด็กหญิงก็รู้ตัวว่าควรต้องปฏิบัติเช่นไร ...กรณีนี้ พักหน้ารับก่อนตั้งคำถาม

“แล้วที่มานั่งรอนี้นะ มีอะไรจะเล่า”

“เยอะเยอะเลย...ไปเที่ยวมา สนุกสนุก...กำกับคุณแม่มาถึงบ้านก่อนพีกรณ์แค่ชั่วโมงเดียวเองนะ เมื่อก็ได้ยินเสียงตอนที่พีกรณ์มาถึง ว่าจะลงไปคุยสักหน่อย ก็พอดีได้ยินลุงเกียรติล้งล้ง...ไปเถียงอะไรอีกเล่า พีกรณ์ละก็ ยอมๆ ลุงเค้ามั่งก็ไม่ได้”

เป็นเสียงบ่นแถมสั่งสอนที่ฟังน่าขันเมื่อคนพูดเป็นเพียงเด็กหญิงหน้าใส ดวงตาดำกลมแจ่มจ้า มีหน้าข้าตนเองยังไม่เคย ‘ยอมๆ’ ใครง่ายๆ ที่สอนที่สั่งสักนิด มีแต่เถียงคำไม่ตกปาก...ไม่ว่ากับพ่อหรือกับแม่...

ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเกียรติเป็นเรื่องยากที่ผู้อื่น

จะเข้าใจ...กรณียกให้ล่ บอกยิ้มๆ อย่างไม่ใส่ใจนักว่า

“ไม่ได้ถึงได้เถียงอะไรหรอก...แค่หาเรื่องให้ลุงเกียรติของ
กำไ้บริหารอารมณ์ซะมั่งเท่านั้นแหละ...ไม่จ้้นอยู่เรียบๆ เงียบๆ
แบบไร้อารมณ์นานไป จะเพลอนี้กว่าตัวเองเป็นโรค!”

